

komme ind paa det — de Summer, der gives ud til det kongelige Teater, og de Summer, som vil medgaa til Dobbeltscene og lignende Fremtidsperspektiver, det har vi Raad til. Der blev talt om, at Mergling kunde give større Udbytte. Jeg peger paa Hanstholm Havn. Fiskerne kan ikke forstaa, at vi ikke skulde have Raad til at bygge det færdigt, vi er begyndt paa, men kan gaa med til andet, som ikke har produktivt Formaal.

Afsætningsforholdene for Fisk er for Tiden gode. Det kunde maaske siges, at der har været en daarlig Periode, da Marken brød sammen i Tyskland, hvor der afsattes megen Fisk. Men der har været Aar, hvor der har været gode Tider for Vesterhavsfiskeriet, og der er i de senere Aar blevet et godt Marked i England. Derfor er det nu Tiden til at gøre denne Havn færdig. Tyskland kan snart blive stillet saaledes, at det ogsaa kan aftage Fisk, og saa staa vi bedre end før med Afsætningsmuligheder baade mod Vest og mod Syd. Men saa maa Staten ogsaa gøre det muligt for Fiskerne, at de kan komme ind med Fangsten og tjene Penge til Bedring af Handelsbalancen. Fiskepladserne er, som jeg før sagde, her, de store Fiskebanker, de største Fiskerlejer langs Vestkysten ligger dér, lige fra Agger til Lild Strand. Derfor mener jeg, man absolut maa gøre denne Havn færdig og ikke lade det vente til kommende Tider.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om den Kommune, Hansted By, hvor Havnen skulde bygges. Denne Kommune vil gaa ganske til Grunde, hvis Arbejdet udsættes. Alle de Grunde, som ligger omkring Havneanlægget, er eksproprieret. Hvis Arbejdet nu skal standses, ved Befolkningen ikke, hvem der skal forsørge dem andre end Kommunen, og den magter det ikke. Der var en Fisker, der sagde til mig i Sommer, hvad jeg vil lade gaa videre her til Rigsdagen: Som ærlige Mænd kan Regering og Rigsdag ikke gaa fra det givne Løfte. Jeg synes, at Vestkystfiskerne ikke har fortjent, at man narrer dem. (*Hans Nielsen: Hvad siger Korsgaard dertil?*). Det kan det ærede Medlem spørge ham om, naar De faar Ordet.

Jeg vil paa det mest indstændige henstille til Regeringen, at Bevillingen bliver indsat paa Finansloven igen, saa Havnen kan gøres færdig. Saa har vi det Grundlag, som man i 1917 paa Rigsdagen mente var nødvendigt, for at Fiskeriet kunde føres paa en god og forsvarlig og nyttig Maade. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvilken Betydning Hanstholm Havn kan faa som Trafikhavn, Nødhavn o. s. v. Men naar man

nu ikke vil gøre Havnen færdig, tager man Grundlaget bort for den samlede Plan, der blev fremsat i 1917.

Der er mange Steder paa Vestkysten, hvor der for Tiden skæres væk af Stranden, hvad Fiskerlejerne, der har store Motorbaade, lider under, idet man saa ikke kan komme ud paa Havet. Der er bygget Moler forskellige Steder; Strømforholdene er jo meget forskellige, saa der til Tider lægges Strand til og til andre Tider bliver taget Strand fra. Man burde da gøre noget for at gøre Forholdene stabile, saa Fiskerne kunde komme ud fra de Steder. Det vil være mange Aar, inden Havnene bliver færdige, og derfor maa vi ikke høre op med den Slags Arbejder.

Jeg tænker paa de to Steder: Vorupør og Stenbjerg. Det første Sted er der en Mole, og hvis man vilde lægge en lille Høfde ud der for at sikre Stranden, kunde Besejlingsforholdene blive meget bedre. I Stenbjerg har man i flere Aar søgt om at faa en saadan Høfde til en 10 000—20 000 Kr., men det har man ikke ment at kunne bevilge. Jeg ved, at der igen kommer et Andragende derom, og derfor beder jeg den højtærede Minister tage meget velvilligt paa dette Forhold, saaledes at Befolkningen dér paa den Maade kunde have en Hjælp de første Aar, indtil Havnebygningen kan blive fuldført.

Jeg har saa et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister angaaende Sindsygeanstalterne. Jeg har i Sommer set et Eksempel paa, hvor vanskeligt stillet man er rundt omkring, naar et Menneske pludselig bliver sindssyg, og man ikke kan have vedkommende i Hjemmet. Amtssygehusene er ikke indrettet paa at modtage saadanne Patienter og vil meget nødig have dem. De har kun en Celle at putte dem ind i, og er Patienten ikke sindssyg i Forvejen, saa skal han nok blive det ved denne Behandling. Der kan gaa Maaneder, inden den paagældende kan blive anbragt paa Sindsygehospitalet. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke kunde gøres noget i Retning af det, Sindsygeanstalten i Aarhus har gjort, at de Patienter, hvis Helbredstilstand er noget mere fremskreden, saaledes at de ikke er farlige for deres Omgivelser, anbringes i Pleje rundt omkring, saa at der derved skaffes Plads paa Anstalterne til de mere farlige. Der gøres saa meget for de syge rundt i Landet, men er der en Sygdom, som det er vanskeligt at behandle i Hjemmene, er det pludselig indtrædende Sindsyge, og det maa dog være saaledes, at den